

Серцем наспіване

Микола Сингаївський

Триптих у вінок Леонтовичу

I

Знову лине "Щедрик" невмирущий,
щедрий вечір на душі у мене.
Знов загомоніли рідні пущі,
листя розшумілося зелене.

Щедрику! Я чув тебе весною,
слухав у зав'юги, у морози.
Ти сміявся, і радів зі мною,
і бринів, як удовині сльози.

Ти ходив лугами і полями,
сили набирався з добрим житом,
щоб сьогодні ти дзвенів між нами,
щоб у парі нам довіку жити.

Щоб дозрів нам колосок і овоч
і налився сонцем, як годиться.
Щоб отак, як мріяв Леонтович, –
в кожному домі – щедрик, щедриниця.

І коли я часом зажурюся
чи забудеться про мене пісня,
я до тебе, щедрику, звернуся –
до твого Поділля і Полісся.
Там ходив я з тихою любов'ю
і творив своє життя щоденне.
Вірю я, що разом із тобою
ластівка повернеться до мене.

II

Ластівко, поезіє весни,
ти летиш здалека, з далини.

Я для тебе, птахо, приготую
гілку з молодії гущини.

Ластівко, крилята підведи
і мене до світку розбуди.
Я ж тобі з підгір'я і нагір'я
принесу джерельної води.

Ластівко, ти, вісниця добра,
зупинись біля мого двора, –
і в душі затужить, завирує
творчості палаюча пора.

III

Рідний краю,
в мені твоя вдача,
що до болю, до сліз дорога,
і щоденна співучість юначя,
і твоя роботяща снага.
До схід сонця засіяні ниви,
і в туманах синіють гаї.
Рідний краю,
з тобою щасливі
сіячі й будівничі твої.

Тут я сили-снаги набираю,
поринаю у пошуки знов.
Україно, мій зоряний краю,
моя пісня, життя і любов.